

netop over for, at man lavede en ændring af de her bestemmelser, men da Enhedslisten jo stemte for loven i sidste ende på grund af nogle andre forbedringer, som vi helt klart stadig støtter, er vi selvfølgelig også ansvarlige for hele loven, og derfor har jeg faktisk også opfattet det på den måde, at vi havde et særligt ansvar i den her sag for at gå ind og forsøge at få rettet op på de problemer, der har vist sig.

Det, jeg også synes er meget glædeligt i den her sag, er jo, at den er et eksempel på, at når borgere henvender sig til politikere og har en sag, hvor de er blevet dårligt behandlet, så er det faktisk muligt at råbe ikke bare Folketingets flertal, men sågar hele Folketinget op og få rettet op på tingene, og det synes jeg man skal opfatte som en meget, meget opmuntrende udgang på den her sag. Jeg vil bare sige, at det, som de her borgere har gjort, kan andre også gøre, og nu kan man altså se, at det i hvert fald indimellem kan nytte noget. Det synes jeg er meget, meget positivt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så bliver det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kim Christiansen.

Kim Christiansen (DF):

Jeg vil starte med at rette en stor tak til de forskellige ordførere og til ministeren og tager selvfølgelig med glæde imod tilsagnet om de her mere tekniske ændringer, for det er klart, at vi selvfølgelig ikke med fremsættelsen af det her forslag har haft til hensigt at favorisere nogen, men blot at videreføre § 132, stk. 2, som lå i den gamle lovgivning. Så derfor tager vi selvfølgelig imod de ændringsforslag, der måtte komme.

Justitsministeren var også lidt inde på, at det er menneskeligt at fejle, og som politiker er det vel også så meget mere menneskeligt, at man så retter de fejl, og det ser ud til, at et lige så stort flertal, som begik fejlen, også har lyst til at rette den fejl. Det synes jeg selvfølgelig er meget glædeligt.

Fru Birthe Rønn Hornbech var lidt inde på, at jeg var kommet i fantastisk godt selskab. Det synes jeg da også selv, og det, jeg så kun kan beklage, er, at fru Birthe Rønn Hornbech og den ørige del af regeringen så relativt sent i forløbet er kommet ind i det gode selskab, men jeg vil da byde dem velkommen.

Afslutningsvis vil jeg selvfølgelig sige, at Dansk Folkeparti i lighed med, hvad Tom Behnke og flere andre gav udtryk for, naturligvis står

ved de stramninger. Selvfølgelig står vi bag de stramninger, vi foretog ved ændring af loven pr. 1. september 2005, men samtidig vil jeg udtrykke min glæde over, at vi nu hjælper de her mennesker, som er kommet i en uheldig situation.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 62:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et nævn til sikring af offentligt ansattes ytringsfrihed.

Af Line Barfod (EL) m.fl.

(Fremsat 10/1 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget indebærer, at Folketinget pålægger regeringen at etablere et centralt uafhængigt nævn til sikring af offentligt ansattes ytringsfrihed.

Efter forslaget skal offentligt ansatte kunne henvende sig anonymt til nævnet for at, og her citerer jeg:

»... få rådgivning og støtte med hensyn til efterfølgende navngiven benyttelse af ytringsfriheden i forbindelse med forhold på arbejdspladsen. Nævnet skal ud over støttefunktionen også videreudvikle metoder til at skabe og forbedre den åbne dialog i den offentlige sektor.«

Formålet med etableringen af nævnet er ifølge bemærkningerne til forslaget at sikre, at ytringsfriheden bliver beskyttet og benyttet, og at offentligt ansatte ikke undergiver sig selv

selvicensur på grund af misforstået loyalitet eller frygt for konsekvenserne af deres ytringer.

Samtidig er formålet med nævnets virksomhed ifølge bemærkningerne, at offentligheden skal få større kendskab til følgerne af politiske beslutninger og få indsigt i de tilfælde, hvor den praktiske implementering af beslutningerne har medført uhensigtsmæssige konsekvenser.

Jeg forstår beslutningsforslaget således, at det bygger på et grundsynspunkt om, at offentligt ansattes deltagelse i den offentlige debat ikke blot er af betydning for den enkelte ansatte, men i mindst lige så høj grad er til gavn for samfundet som sådan. Det synspunkt kan jeg erklære mig helt enig i.

Kl. 12.20

Det er således efter regeringens opfattelse vigtigt, at offentligt ansatte bidrager til den offentlige debat. Det skyldes bl.a., at de offentligt ansatte i kraft af den specialviden, som de besidder inden for de forskellige fagområder, i en række tilfælde vil kunne medvirke til at højne det faglige niveau i den offentlige debat. Offentligt ansatte vil således bl.a. kunne bidrage med oplysninger om, hvilke praktiske konsekvenser politiske beslutninger har haft på et område.

Jeg tror med andre ord, at der er enighed om, at det er væsentligt, at offentligt ansatte, som ønsker at deltage i den almindelige samfundsdebat, også gør det. Spørgsmålet er derfor blot, hvilke initiativer der i lyset heraf bør tages på området.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at regeringen, som jeg også vil komme nærmere ind på senere, i løbet af meget kort tid vil udsende en vejledning om offentligt ansattes ytringsfrihed. Det vil ske som opfølgning på anbefalingerne i den betænkning om ytringsfrihed og meddeleret for offentligt ansatte, som et udvalg med højesteretsdommer Jens Peter Christensen som formand afgav den 5. april i år, altså for en måned siden, og formålet vil netop være at skabe klarhed blandt de ansatte og myndighederne over, hvad der gælder med hensyn til offentligt ansattes ytringsfrihed.

Regeringen mener imidlertid ikke, at der er grundlag for at etablere et uafhængigt nævn af den karakter, som forslagsstillerne lægger op til, og regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget. Det vil jeg gerne begrunde nærmere i det følgende:

Nævnets hovedopgave skal efter forslaget være at rådgive og støtte offentligt ansatte, der ønsker at ytre sig om forhold på deres arbejds-

plads. Nævnet skal således ifølge bemærkningerne vejlede de ansatte i spørgsmål vedrørende ytringsfrihedens grænser og rådgive om offentliggørelse. Nævnet skal endvidere efterfølgende modarbejde, at den ansatte bliver syndebug for – i gåseøjne – administrative prioriteringer, ligesom nævnet skal støtte den ansatte i forbindelse med eventuelle tjenstlige sanktioner på grund af den pågældendes ytringer.

Jeg er enig i, at det er vigtigt, at offentligt ansatte kan få råd og vejledning i spørgsmål vedrørende deres ytringsfrihed. Når regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget, skyldes det det hovedsynspunkt, at opgaven med at rådgive og støtte offentligt ansatte på dette område efter regeringens opfattelse allerede i dag varetages i tilstrækkeligt omfang af andre myndigheder og organisationer.

Hvis en offentligt ansat ønsker mere generel information om, hvilke regler der gælder for den pågældendes deltagelse i den offentlige debat, vil det således i mange tilfælde være naturligt at søge sådanne oplysninger på den pågældende arbejdsplads, f.eks. hos tillidsrepræsentanterne.

I de tilfælde, som beslutningsforslaget nok særlig tager sigte på, hvor en offentligt ansat ønsker at ytre sig kritisk om forhold på arbejdspladsen, vil den pågældende kunne få både rådgivning og støtte, bl.a. hos sin fagforening.

Herudover kan det nævnes, at en ansat, der føler sig udsat for uberettigede ansættelsesretlige reaktioner efter f.eks. at have ytret sig kritisk om forholdene på sin arbejdsplads vil kunne indbringe en sådan sag for Folketingets Ombudsmand og eventuelt domstolene. Dette vil eventuelt kunne ske med støtte fra vedkommendes fagforening.

Der er på den baggrund efter regeringens opfattelse ikke et tilstrækkeligt behov for at etablere et uafhængigt nævn af den karakter, som forslagsstillerne lægger op til, og det er i øvrigt heller ikke et initiativ, som der på nogen måde er peget på i betænkningen fra Udvalget om offentligt ansattes ytringsfrihed og meddeleret.

Jeg skal derfor ikke gå ind i en nærmere vurdering af de mere konkrete spørgsmål vedrørende nævnets kompetencer, som beslutningsforslagets bemærkninger kan give anledning til.

Som jeg var inde på indledningsvis, er regeringens manglende støtte til beslutningsforslaget ikke udtryk for, at regeringen ikke finder, at der kan, og at der bør gøres noget for at styrke

offentligt ansattes deltagelse i den almindelige samfundsdebat.

Som bekendt nedsatte regeringen i juni 2004 Udvalget om offentligt ansattes yringsfrihed og meddeleret med højesteretsdommer Jens Peter Christensen som formand, og udvalget har netop den 5. april i år afgivet betænkning.

Betænkningen indeholder en gennemarbejdet redegørelse for de gældende regler om yringsfrihed og meddeleret for offentligt ansatte, og udvalget har gennem sine forskellige undersøgelser og reglernes praktiske betydning tegnet et godt og et velunderbygget billede af, hvordan reglerne fungerer i praksis.

Udvalget konkluderer i sin betænkning, at offentligt ansatte har en yringsfrihed, men at der i praksis kan konstateres en vis usikkerhed blandt de offentligt ansatte og myndighederne om reglernes indhold og rækkevidde.

Udvalget anbefaler på den baggrund, at der for at komme usikkerheden om indholdet af reglerne til livs udarbejdes en vejledning om offentligt ansattes yringsfrihed, og udvalget har udarbejdet et forslag til en sådan vejledning.

Som nævnt vil regeringen som opfølgning på udvalgets anbefalinger i løbet af meget kort tid udstede en vejledning om offentligt ansattes yringsfrihed.

Det er min opfattelse, at en sådan vejledning vil være et væsentligt og egnet initiativ med henblik på at komme den usikkerhed til livs blandt de offentligt ansatte og myndighederne om reglernes indhold og rækkevidde, som udvalgets undersøgelser viser der hersker.

Jeg tror også, der er tale om et initiativ, som i langt højere grad end etablering af et rådgivende nævn vil kunne styrke det, som vi alle er enige om vigtigheden af, nemlig at offentligt ansatte deltager i den almindelige samfundsmæssige debat.

Kl. 12.25

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg synes selvfølgelig, at det er fint, at justitsministeren kommer med denne vejledning. Men det, der også ligger i det her forslag, er, at nævnet ud over støttefunktionen også skal videreudvikle metoder til at skabe og forbedre den åbne dialog i den offentlige sektor.

Jeg var sammen med en lærer her forleden dag. Hun havde fået at vide, at hvis hun ville gå ud og diskutere noget konkret eller nogle ændringer i skolepolitikken i den pågældende

kommune, så måtte hun kun udtale sig til pressen eller skrive læserbrev, under forudsætning af at skoleinspektøren havde godkendt det hele. Det sker i en stor kommune, og der er centralt fastlagte regler, der gælder for hele kommunen, med et sådant indhold. Så en vejledning er jo ikke nok. Har ministeren nogle andre ambitioner?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige, at nu har fru Anne Baastrup her et konkret eksempel, men forud for, at udvalget blev nedsat, havde jeg, synes jeg, nogle virkelig gode debatter her i Folketinget med fru Anne Baastrups partifælle hr. Aage Frandsen, som faktisk også mere eller mindre var hovedmanden bag tanken om at nedsætte et udvalg.

Det eksempel, som fru Anne Baastrup kommer med, er faktisk ikke ubeslægtet med de eksempler, der var oppe at vende, da vi i sin tid diskuterede, hvad der skulle til, og det sagkyndige udvalg, der altså har højesteretsdommer Jens Peter Christensen som formand, er altså nået frem til, at det, der vil virke bedst, også i forbindelse med skolelærere og andet, er at lave en vejledning, der stiller nogle meget klare betingelser op for, hvor meget man kan sige i den offentlige debat, og siger, at offentligt ansatte naturligtvis også har yringsfrihed.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Noget af det, som jeg selvfølgelig var lidt utilfreds med i den betænkning, var, at de ikke kom frem til, at der også skulle være en særlig beskyttelse for offentligt ansatte, der ytrede sig. Det slag er indtil videre tabt, men det kan vi jo altid vende tilbage til senere, hvis det viser sig, at udmøntningen af den her vejledning overhovedet ikke kommer til at få et reelt indhold.

Men det, jeg så bare spekulerer på, er, hvordan vi får ledelsen i den enkelte kommune til at forstå, at de altså har et ansvar for, at de offentligt ansatte rent faktisk tør gå i gang med en debat. For et er, at man sender sådan en vejledning ud, og noget andet er, hvad det er, der skal ske, for at det flytter sig.

Så det, jeg spekulerer lidt på, er, om ministeren vil være med til, at eksempelvis Kommunernes Landsforening etablerer nogle kurser eller andet, således at man også flytter debatten op på ledelsesniveau, så lederne lærer, at de simpelt

hen er forpligtede til at sørge for, at de offentligt ansatte kender deres rettigheder.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til fru Anne Baastrup, at det, jeg har noteret mig, er, at det sagkyndige udvalg, som har siddet og set på det her spørgsmål, har peget på, at de tror, at det, der vil virke mest effektivt, også for den enkelte, er en sådan vejledning, og det synes jeg altså ikke kun skal have en chance; jeg har faktisk også stor tillid til, at når man har brugt så mange kræfter på at gennemgå problemstillingen og er nået frem til, at det er en rigtig løsning, så er det nok en fornuftig løsning på det.

Til spørgsmålet om, hvorvidt der skal etableres kurser: Jeg er ikke helt overbevist om, at jeg overhovedet er den rigtige minister til at tage stilling til det, men det kan fru Anne Baastrup da stille spørgsmål til under udvalgsbehandlingen, og så kan vi jo spørge dem, der måtte være berørte af det, også dem i andre ressortområder.

Jeg stiller mig ikke i vejen for, at der er nogle, der etablerer nogle kurser, hvis de mener, at *det* er vejen frem, men først og fremmest handler ytringsfrihed jo meget om, at man også selv, man kan sige ikke alene påtager sig et ansvar, men også er klar over, hvad ens rettigheder er, og der tror jeg, at sådan en vejledning kan være lidt af en eye-opener for nogle af dem, der måske lidt føler et pres for ikke at ytre sig i den offentlige debat. Det skal de selvfølgelig ikke gøre.

Jeg vil sige, at der inden for mit eget system heldigvis er mange, der ytrer sig i den offentlige debat, også kritisk, så det er ikke alle steder, at der er et problem, og jeg synes, at man skal passe på, at man ikke gør problemet større, end det er. Men vi forsøger i hvert fald at løse det for den gruppe, der er i tvivl om, hvad man må.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er selvfølgelig fint, at ministeren udsender en vejledning. Men kan ministeren ikke forestille sig, at det ikke helt er nok med en vejledning, at der stadig vil være en del offentligt ansatte, som oplever et pres for ikke at udtale sig, nogle, der bliver udsat for sanktioner osv., og at de derfor kunne have behov for nogen at drøfte med, hvad de kan gøre?

Jeg synes jo, det er en stor ting, at en konservativ minister nu går ud og siger, at det er godt, at vi har fagforeninger og tillidsrepræsentanter

til at hjælpe de offentligt ansatte. Men der er jo desværre nogle, der ikke er medlem af fagforeninger, eller som er medlem af nogle fagforeninger, der ikke har et sådant system med hjælp og rådgivning, og derfor kunne der godt være nogle, der havde behov for at få en anden støtte og hjælp end den, de kan få hos fagforeningerne.

Kl. 12.30

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til fru Line Barfod, som jeg sagde til fru Anne Baastrup, at der for det første er et meget grundigt arbejde, der fremgår af en betænkning, som peger på, at en vejledning er det, der vil være mest formålstjenligt med henblik på at få det her ud alle steder i systemerne, og derfor tror jeg selvfølgelig på, at det virker.

Så vil jeg for det andet sige til fru Line Barfod, at jeg har nævnt en række steder, man kan henvende sig, og jeg tror da, at de fleste af ens arbejdsgivere det sted, hvor man er offentligt ansat, vil give en det rigtige og det objektive råd, hvis man kommer og spørger om det. Vi kan ikke lovgive mod mennesker, der har onde hensigter, men det har selvfølgelig konsekvenser, hvis man tvinger folk ud i en begrænsning af deres ytringsfrihed.

Så jeg vil sige til fru Line Barfod, at jeg synes, at det rigtige er, at vi holder fast i at følge betænkningen og udarbejde en vejledning og så i øvrigt sørge for at gøre opmærksom på, hvor man ellers kan henvende sig, hvis man måtte være i tvivl om sine rettigheder.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg forstår ikke helt, at ministeren siger, at det har konsekvenser, hvis man forsøger at begrænse nogens ytringsfrihed. Jeg kan ikke umiddelbart komme i tanke om nogen sager, hvor det har haft konsekvenser for nogen, at de forsøgte at begrænse offentligt ansattes ytringsfrihed. Derimod er der masser af eksempler, som vi også har taget nogle med af i beslutningsforslaget, på offentligt ansatte, der har været udsat for sanktioner, fordi de brugte deres ytringsfrihed.

Mener ministeren ikke, at det på forskellige områder kan være gavnligt at have et nævn eller råd, hvad det nu kan være, til at have fokus på et område, ligesom ministeren selv har det på sin ressort, f.eks. Det Kriminalpræventive Råd, Færdselsikkerhedsrådet osv., som sikrer, at der

løbende er nogle, der har fokus på og ser på, hvordan det egentlig går med udviklingen på det her område, og kommer med forslag til, hvad der kan laves af forbedringer?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg har jo i min besvarelse her redegjort for, hvorfor vi ikke synes, at det er en rigtig vej at gå at lave et nævn eller råd, men at vi følger det, som et sagkyndigt udvalg har peget på måtte være den mest effektive og rigtige løsning på at fjerne tvivlen i de grupper, hvor der måtte være tvivl om, hvad rækkevidden af den enkeltes ytringsfrihed er.

Så vil jeg sige til fru Line Barfod, at jeg netop synes, at der er mange gode eksempler på, hvad der sker, hvis der er nogle, der forsøger at pålægge andre selvinspektion, for så bliver der en offentlig debat om det. Når jeg taler om konsekvenser, behøver konsekvenser jo ikke nødvendigvis være, at folk skal i fængsel, eller hvad ved jeg. Det kan også være, at konsekvensen er, at der er en offentlig debat, hvor man bliver udstillet, at det udstilles, at de råd, man har givet, var virkelig dårlige, eller at man forsøgte at lægge låg på en nødvendig debat. Det er da mest ubehageligt for de personer, der har forsøgt at begrænse debatten.

En af de gode ting ved ytringsfriheden her i landet er jo, at den er med til at få tingene frem i det klare lys, også i de tilfælde, hvor der er nogle, der forsøger at få lukket munden på andre.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at stille spørgsmål til justitsministeren i denne sag, men det var lige det seneste svar til fru Line Barfod, der alligevel fik mig på banen, nemlig at en i øvrigt konservativ justitsminister nu vælger at sige, at konsekvens kan bestå i, at det bare kommer frem i det offentlige lys. Det tror jeg ville være misbrug af ordet i andre spørgsmål.

Det er jo fint nok med den her vejledning, den støtter vi sådan set også op om, men er problemet ikke, at den vil blive sendt ud og der vil blive en opmærksomhed om den, i hvert fald på kort sigt, men i de enkelte sager, eksempelvis det eksempel, som fru Anne Baastrup kom med, hvor der er nogle, der presser den enkelte, er det ikke sikkert, at det vil hjælpe særlig meget, at man har udsendt en vejledning? Der vil det

være lige så svært i hver eneste situation, som det hele tiden har været.

Er vi i virkeligheden ikke nødt til at gøre noget mere? Det kan godt være, det ikke præcis skal være det, der bliver foreslået her, men bliver vi ikke nødt til at tænke videre?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Simon Emil Ammitzbøll, at der jo har været et sagkyndigt udvalg, der har set på det her, og de har erkendt, at der er nogle grupper, der er i tvivl om, hvad rækkevidden er af den ytringsfrihed, selv om jeg tror, at de fleste offentligt ansatte, forhåbentlig alle, er klar over, at de har deres ytringsfrihed som borgere i dette land.

Der har udvalget altså peget på, at det, man burde gøre, var at lave en vejledning, så det kommer til at fremstå klarere for den enkelte og for den ledelse, der er på arbejdspladsen, hvad rækkevidden er. Det tror jeg på virker, det er det, udvalget har peget på er den bedste og mest effektive vej frem, og derfor er det et initiativ, jeg vil sætte i søen.

Kl. 12.35

Hvis det mod forventning vil vise sig, at det overhovedet ikke har nogen effekt, så må vi se på, hvad der ellers har en effekt. Men jeg synes, at når der har siddet sagkyndige mennesker, som er kommet med et gennemarbejdet forslag på et velgennemarbejdet grundlag, må man vise det tillid og give det en chance og sige, at så prøver vi det.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Vi har meget respekt for sagkyndige udvalg i Det Radikale Venstre, det skal der ikke være nogen tvivl om. Men nu har jeg hørt ministeren sige i svarene til alle de ordførere, der har stillet spørgsmål, at denne vejledning har været med til at øge vidensniveauet, at den er det bedste svar på spørgsmålet om at øge vidensniveauet både blandt ledere og medarbejdere.

Det kan for så vidt være rigtigt nok, men det er på det generelle niveau. Det, jeg egentlig spurgte mere ind til, er det konkrete niveau, når sagerne opstår, og det er jo også det, der lidt mere bliver taget hånd om i det forslag, som er fremsat her, sådan som jeg ser det.

Derfor var det mere på det konkrete niveau, jeg ville høre, hvordan justitsministeren forestillede sig man kunne gå ind og se på det, kunne

gå ind og tage nogle initiativer eller måske i det mindste overveje, om man faktisk ville se nærmere på det, hvis man ikke har nogle forslag, man lige kan skyde af fra hoften her fredag eftermiddag.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg har den opfattelse, at det, som udvalget foreslår vedrørende en vejledning, faktisk er noget, der skal bruges på det konkrete niveau. Det er noget, som udvalget har fundet frem kan bruges af de mennesker, der er i tvivl. Der er en gruppe, som er i tvivl om rækkevidden, og det er en vejledning, der skal bruges til, at den tvivl kan blive afklaret.

Så det er på det konkrete niveau, jeg tror vejledningen vil have en effekt. Derfor skal vi selvfølgelig også sørge for, at den bliver udstedt og udsendt og forhåbentlig er med til at få flere offentligt ansatte til at deltage aktivt i den offentlige debat og bruge deres ytringsfrihed.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Inden vi går i gang med ordførerrækken, skal jeg meddele, at medlem af Folketinget fru Line Barfod som ordfører for forslagsstillerne har meddelt mig, at de ønsker at tage følgende forslag til folketingsbeslutning tilbage:

Forslag til folketingsbeslutning om at anmode Straffelovrådet om en udtalelse om juridiske personers strafansvar.
(Beslutningsforslag nr. B 102).

Ønsker nogen at optage dette forslag? (*Ophold*). Da det ikke er tilfældet, er beslutningsforslaget bortfaldet, og sidste punkt på dagsordenen for i dag kommer dermed til at udgå.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg skal ikke trætte de få tilstedeværende med at gennemgå forslaget igen. Jeg er ikke imponeret over timingen. Nu er det godt nok fremsat den 10. januar af Enhedslisten, men som det jo også er fremgået af den forrige debat lige her for et øjeblik siden med justitsministeren, er det noget, vi har diskuteret tidligere. Så nedsætter man et udvalg til at kigge på det, men det har man åbenbart ikke tid til at afvente, det er man lige glad med, og så fremsætter man et forslag. Da

der så kommer et resultat, som – for nogle måske desværre – viser, at reglerne sådan set er meget gode, opretholder man forslaget. Jeg synes, det er en elendig timing, og vi er i Venstre fuldstændig enige i, at nu må vi afvente den vejledning, der kommer fra ministeren.

Så vil jeg godt sige om hele den snak, der har været om nævn og om, hvorvidt ministeren skal tage stilling til, at der skal være kurser osv.: De offentligt ansattes fagforeninger er da ikke nogle umælende væsener. Hvad har vi fagforeningerne til?

Der kan jo ikke være nogen tvivl om, at offentligt ansattes ytringsfrihed er vigtig, det er ytringsfrihed i det hele taget, men vi nedsætter jo ikke nævn for, at nogle varetager nogle gruppers frihedsrettigheder. Det er jo det, vi har den offentlige debat til, og Folketinget kan tage op, hvad man vil, og naturligvis når man vil. Derfor diskuterer vi selvfølgelig også det her forslag i dag, for nu er det så ønsket.

Som man også kunne se af den kronik, som formanden for udvalget, nu højesteretsdommeren, skrev, så er der jo givet en udmærket redegørelse for, hvordan hele problemstillingen er. Men man har ikke kunnet pege på noget, der gjorde det nødvendigt med brask og bram at nedsætte et nævn eller i øvrigt opføre sig meget anderledes, end vi plejer. Vi har nævn nok, og det må være fagforeningernes og den offentlige debats opgave at holde liv i det her område, sådan at der selvfølgelig er fokus på det.

Så ser jeg, at man i bemærkningerne taler om, at offentligt ansatte bliver betegnet som brokkehoveder, hvis de siger noget. Det nytter jo altså ikke noget at tro, at man så ved et nævn vil kunne forhindre al afsked og alle konflikter. Der er brokkehoveder, og nogle af dem, der ytrer sig, gør det jo, fordi de har været brokkehoveder hele tiden og er fuldstændig umulige at samarbejde med. Det er man altså også nødt til at tage med. Man kan ikke begynde at forhindre, at der sker fyringer.

Kl. 12.40

Det, det drejer sig om, er selvfølgelig at beskytte ytringsfriheden, men det er nu altså også at beskytte samarbejdsklimaet på de enkelte arbejdspladser, sådan at vi andre også har lov at være her, og sådan at det ikke er brokkehoveder, der skal tyrannisere ånden på arbejdspladsen hver dag. Dette er blot, for at det også er blevet sagt, for regler kan altså ikke løse alt, hvor det netop er mennesker, der er tale om.